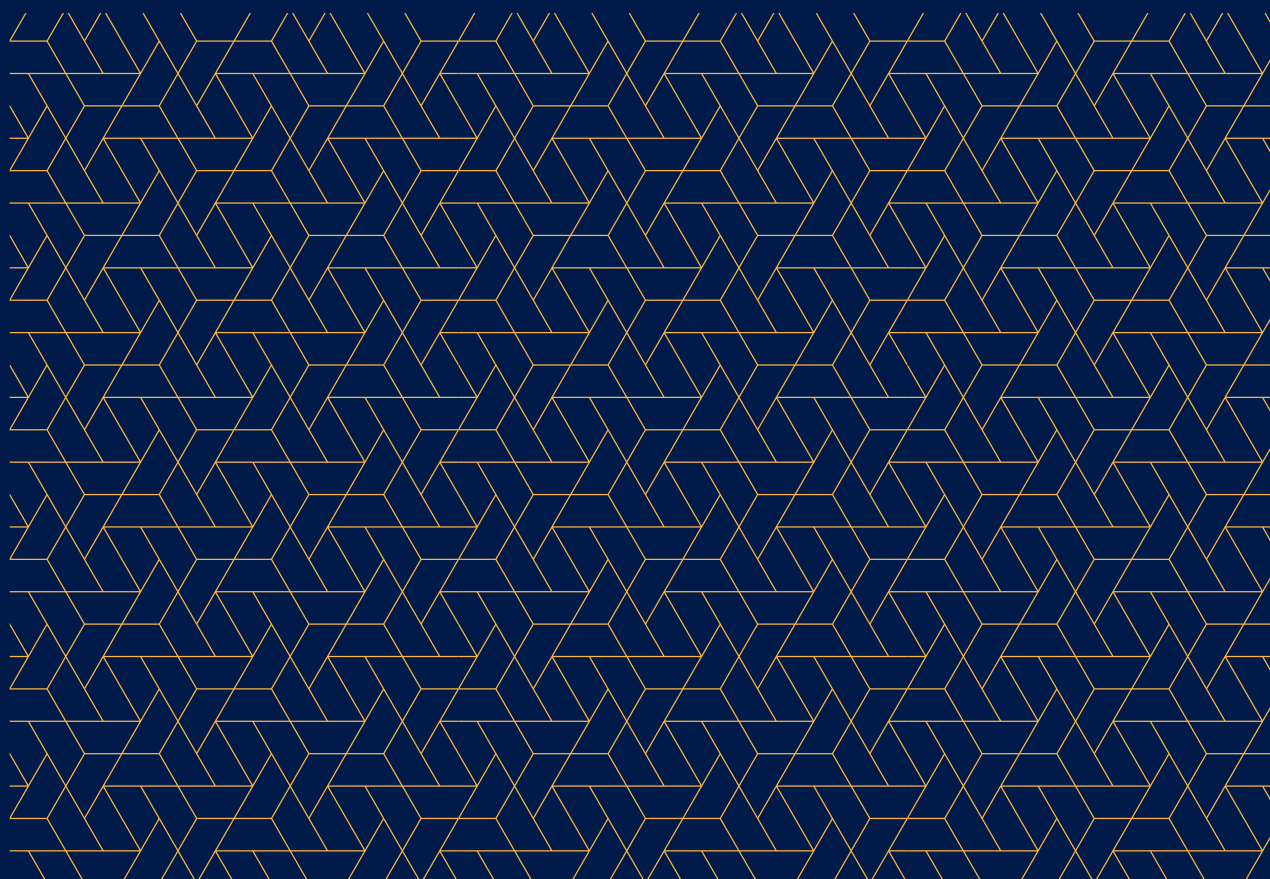

ТЕМАТСКО РЕЗИМЕ

**Функции на
контраразузнавањето
и прогонот во
разузнавачкиот сектор**

За ова тематско резиме

Ова резиме е изработено како дел од Програмата за поддршка на реформа во разузнавањето на ДЦАФ.

Искажаните ставови се единствено на авторите и не ги изразуваат ставовите на институциите наведени или претставени во оваа публикација.

Забелешка

Содржината на овој документ може да се цитира само со писмена согласност од ДЦАФ и со наведување на изворот.

За ДЦАФ

ДЦАФ – Женевскиот центар за управување со безбедносниот сектор е меѓународна фондација чија мисија е да дава поддршка на меѓународната заедница во овозможување на добро управување и реформа на безбедносниот сектор. ДЦАФ развива и промовира норми и стандарди, изведува прилагодени истражувања на политики, утврдува добри практики и препораки со цел унапредување на демократското управување со безбедносниот сектор, обезбедува советодавна поддршка во земјите и програми за практична помош.

ISBN: 92-9222-549-9

© 2020 ДЦАФ – Женевски центар за управување со безбедносниот сектор

ФУНКЦИИ НА КОНТРАРАЗУЗНАВАЊЕТО И ПРОГОНОТ ВО РАЗУЗНАВАЧКИОТ СЕКТОР

ИСТОРИЈАТ

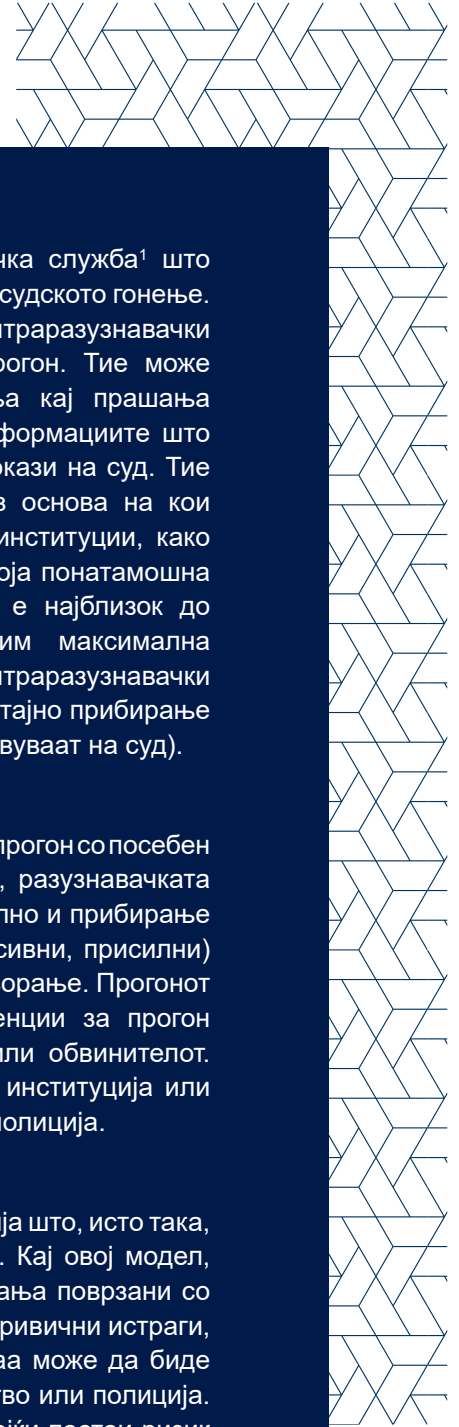
Ова тематско резиме ја истражува употребата на овластувањата за контраразузнавањето и прогонот во разузнавачкиот сектор. Ги разгледува сличностите и разликите помеѓу двете, истражува како се применуваат таквите овластувања од страна на разузнавачките служби и ги идентификува главните предизвици во дефинирањето на еден оптимален модел за употреба на надлежностите за прогон и контраразузнавање од страна на разузнавачките служби, вклучително и јасна демаркација на надлежностите меѓу различни безбедносни агенции, избегнување на преклопувањата и повторувањата во овластувањата и функциите на агенциите со мандат за прогон и контраразузнавање, воведување сеопфатни системи за внатрешен и надворешен надзор, како и воспоставување ефективна рамка за меѓуинституционална соработка.

Ова тематско резиме има за цел да им помогне на државите во процесот на реформи во нивните разузнавачки служби. Составен од пет дела, документот го истражува односот меѓу контраразузнавањето и прогонот, вклучително во однос на функционалните сличности и разлики, процеси за пренесување на овластувањата помеѓу двете, како и употреба на предсудски истраги. Завршува со давање соодветни модели за дефинирање на надлежноста, улогата и функциите на разузнавачките агенции во однос на овластувањата за прогон.

1. Контразузнавање и прогон

Контразузнавањето најчесто се дефинира како изведување операции заради идентификување, измама, искористување, нарушување или заштита од шпионажа, саботажа или атентати извршени од странски сили, организации или лица, или нивни агенти. Едноставно кажано, контраразузнавањето вклучува операции што имаат за цел да ги заштитат интересите на државата од оние кои сакаат да ѝ наштетат. Основната разлика помеѓу контраразузнавањето и прогонот е дека првото се однесува на „националната безбедност“ додека второто, првично, се однесува на „јавен ред“ и „заштита“ преку откривање, одвраќање, рехабилитација или казнување на луѓето кои ги кршат правилата и нормите во едно општество. Додека терминот органи за прогон, традиционално се однесува на полицијата и казнените институции (извршната власт), а за целта на ова резиме ќе се однесува само на оние кои се вклучени во активности на одвраќање и идентификување на криминалните активности, истражување на кривичните дела и апсење на престапниците.

Односот помеѓу агенциите со овластувања за контраразузнавање и прогон е сложен и зависи од неколку фактори, како што се: ниво на закана, правен систем, ниво на меѓуинституционална соработка, посакувани резултати, како што е наведено во владините политики, како и број на агенции и нивните одговорности. Генерално, постојат три модели за изведување на контраразузнавачките активности:

1. Модел на демаркација: преку разузнавачка служба¹ што работи во тесна врска со органите за прогон во судското гонење. Во овој модел разузнавачките агенции со контраразузнавачки овластувања немаат никакви функции за прогон. Тие може да имаат ограничени истражни овластувања кај прашања поврзани со националната безбедност, но информациите што ги прибираат не можат да се користат како докази на суд. Тие обезбедуваат разузнавање (информации) врз основа на кои делуваат извршната власт и други државни институции, како и „траги“ за полицијата и обвинителите во секоја понатамошна (пред-судска) кривична истрага. Овој модел е најблизок до евроатлантската практика, овозможувајќи им максимална заштита на разузнавачките агенции со контраразузнавачки овластувања во нивните средства и методи за тајно прибирање (бидејќи нивните агенти и документи не се појавуваат на суд).

2. Интегриран модел: преку сојузна агенција за прогон со посебен сектор за контраразузнавање. Кај овој модел, разузнавачката агенција има истражни овластувања, вклучително и прибирање докази во кривични постапки, но нема (репресивни, присилни) овластувања за апсење, испитување или притворање. Прогонот е одговорност на полицијата, посебните агенции за прогон (т.е. агенцијата за борба против корупција) или обвинителот. Агенцијата може да биде независна државна институција или дел од министерство (внатрешни работи) или полиција.

3. Хибриден модел: преку разузнавачка агенција што, исто така, има овластувања за апсење и судско гонење. Кај овој модел, разузнавачката служба има целосни овластувања поврзани со прогон и безбедност (превенција, пред-судски кривични истраги, следење, претреси, испитување и апсење). Таа може да биде самостојна институција или дел од министерство или полиција. Ова е, можеби, најконтроверзниот модел, бидејќи постои ризик од централизирање на посебните овластувања во една државна агенција, а со тоа и зголемување на шансите за злоупотреба на моќ. Таквите овластувања може да се контролираат до одреден степен преку построги прописи, мерки за надворешен надзор и заштитни механизми, како и преку ограничување на степенот на кривичната надлежност кај најтешки предмети, како што се тероризам, субверзија и шпионажа.

¹ Разузнавачките служби се дефинираат како специјализирани државни агенции што се одговорни за обезбедување разузнавачки податоци што се важни за безбедноста на државата и нејзините граѓани. Разузнавачките служби обезбедуваат информации за поддршка на оние кои донесуваат политички одлуки во (i) дефинирање на националните интереси; (ii) развивање на националната безбедност и воените стратегии и политики; (iii) одредување на мисијата, доктрината и стратегиите на вооружените сили и други безбедносни институции; (iv) подготовка за и одговор при национални кризи; и (v) подготовка за спречување закани по државата и нејзините граѓани. За повеќе информации види SSR Backgrounder (2015) Intelligence Services: Roles and Responsibilities in good security sector governance. DCAF

Понекогаш, одредени агенции во рамките на министерствата за одбрана, исто така, имаат мандат да се справуваат со шпионажа против војската. За оваа цел, треба да се забележи дека не постои „идеален“ модел – секој си има свои предности и недостатоци. Сепак, во евроатлантската сфера, моделот на демаркација е најшироко распространет; заснован на општото сфаќање дека разузнавачките служби не треба да имаат овластувања во спроведување кривични истраги, апсења или притворање граѓани. САД претставува исклучок, каде Сојузната агенција за истраги (ФБИ) го има усвоено моделот за интеграција, со овластувања за контраразузнавање и прогон. Неколку разузнавачки агенции во евроатлантската област – како што е АБВ во Полска, ПЕТ во Данска и Ан Гарда Сиохана во Ирска – исто така, го користат интегрираниот модел со контраразузнавачки овластувања, како и конкретни законски надлежности на полето на прогонот. Надвор од евроатлантската сфера, разузнавачките служби во земји, како што се Бразил (ДПФ) и Малезија (МСБ) користат слични модели. Сепак, општо гледано, најголем дел од разузнавачките служби во оваа област немаат овластувања да спроведуваат кривични истраги, нешто што ѝ е оставено на полицијата, посебните тела за прогон (специјализирани за криминал на високо ниво и/или корупција) или обвинителството. Има малку примери на разузнавачки агенции со големи овластувања за апсење и притвор, но најголем дел се надвор од евроатлантската сфера. Сепак, како што се зголемува конвергенцијата на сложените барања за гаранција на националната безбедност и одржување на јавниот ред, може да биде потребно да се преиспитаат традиционалните граници помеѓу контраразузнавањето и прогонот, особено во држави погодени од конфликти или оние во кои се спроведуваат реформи во разузнавачкиот сектор.

2. Функционални сличности и разлики помеѓу контраразузнавање и прогон

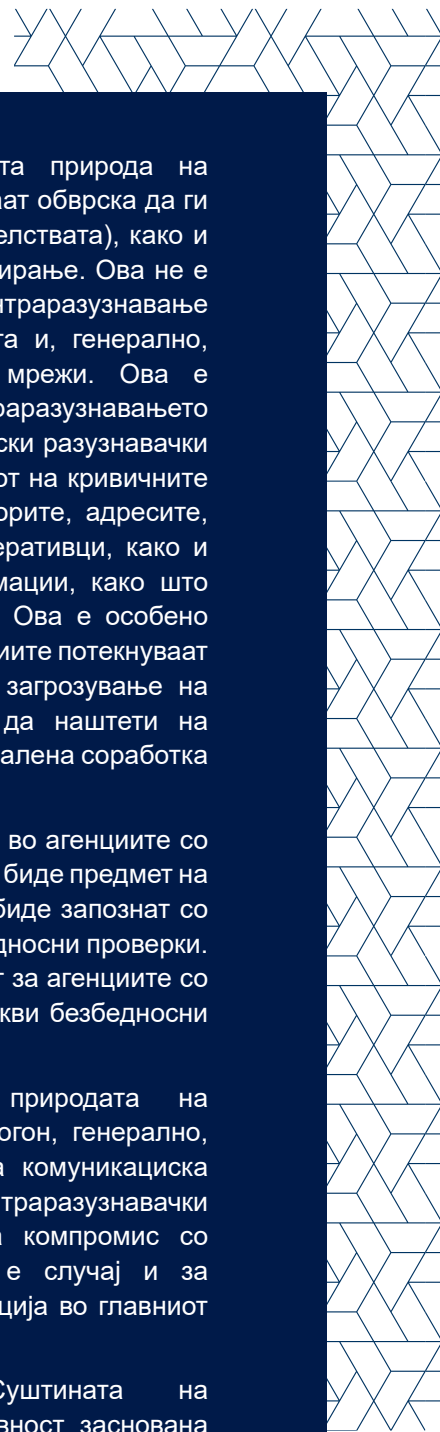
И агенциите со контраразузнавачки овластувања и оние со овластувања за прогон работат на давање безбедност. Нивните интереси може да се совпаднаат во одредени случаи и да се разидуваат во други. Нивните цели, надлежности, приоритети, „чувство на тајминг“, стандарди и процедури, како и институционалната култура, може значително да варираат. Додека контраразузнавачките овластувања се користат во исполнување на пошироката задача за заштита на „националната безбедност“, агенциите со овластувања за прогон се, главно, одговорни за истражување на сомневањата за криминалитет и обезбедување на потребните информации за надлежните власти да го спроведуваат законот, а преку тоа и за одржување на јавниот ред и мир. Како такви, агенциите со контраразузнавачки овластувања најмногу се потпираат на анте-факто превенција и одвраќање, додека агенциите со овластувања за прогон, првично, се фокусираат на пост-факто прибирање на доказите.

Многу земји не ја дефинираат „националната безбедност“ или ја ставаат во рамка на генерички и апстрактни поими. Како резултат на ова, дури и кривичните дела кои традиционално се сметаат како закани за „националната безбедност“ – како што се: велепредавство, бунт, саботажа или шпионажа – се екстремно тешки за судско гонење, особено во

мирнодопски услови. За разлика од ова, спроведувањето на кривичното право е релативно едноставно. Агенциите со контраразузнавачки овластувања се потпираат на тајност и заштита на нивните извори, додека агенциите за прогон се потранспарентни и се обврзани да ги откријат истражувачките информации во текот на законските постапки, доколку е од суштинско значење за обвинителството. Прибраните информации од страна на агенциите со контраразузнавачки овластувања можат да се употребуваат на суд сè додека националната законска рамка го дозволува тоа. Во такви случаи, главната грижа на судовите ќе биде дали информациите се законски прибрани отколку начините за нивно прибирање. Сепак, во практика, информациите прибрани од страна на агенциите со контраразузнавачки овластувања, може никогаш да не се искористат во законските постапки, туку нивната цел повеќе да биде нарушување или едноставно следење на можна закана по националната безбедност.

Тероризмот е, веројатно, највидливиот пример на безбедносна закана со потенцијални последици на државно и индивидуално ниво што значи дека агенциите со контраразузнавачки овластувања и агенциите со овластувања за прогон се често заедно вклучени во поврзани истраги. Агенциите со разузнавачки овластувања ќе сакаат да спречат терористички напади преку добивање подетални информации за намерата, природата и генералното ниво на заканата. За разлика од нив, агенциите со овластувања за прогон најчесто се вклучуваат откако има доволно основи за судско гонење од страна на обвинителството што значи дека може да играат само ограничена улога во спречувањето на нападите.

Независно од нивниот институционален однос, криминалитетот на високо ниво и други кривични дела поврзани со безбедноста понекогаш бараат координиран пристап помеѓу безбедносните агенции со контраразузнавачки овластувања и оние со овластувања за прогон. Агенциите со овластувања за прогон функционираат во рамките на пропишаните надлежности (град, држава) и мора да исполнуваат јасни правосудни прагови при нивното делување. Традиционално, агенциите со контраразузнавачки овластувања имаат поголема слобода во прибирањето информации и на домашна и на странска територија. Сепак, во последните години овој тренд е сменет што може да се види преку Одлуката на Уставниот суд на Германија од 19-ти мај 2020 година, врз основа на која се утврдува неуставно прибирање информации од страна на нивната служба за разузнавање (БНД) во странство. И додека нивните стандарди може да варираат, двете имаат (посебни) овластувања кои мора да се во согласност со прописите што се однесуваат на почитување на индивидуалните права и слободи согласно со законот. Општо гледано, може да се идентификуваат следните функционални разлики помеѓу агенциите со контраразузнавачки овластувања и оние со овластувања за прогон:

- **Обелоденување техники.** Поради самата природа на прогонот, агенциите со мандат за прогон имаат обврска да ги обелоденат нивните докази (пр. во обвинителствата), како и техниките што се употребени за нивно прибирање. Ова не е секогаш случај со агенциите кои вршат контраразузнавање чии цели се често поддржани од државата и, генерално, пософистицирани отколку криминалните мрежи. Ова е особено релевантно во предмети каде контраразузнавањето се користи со цел да се пенетрира во странски разузнавачки мрежи. Ако такви техники се откријат во текот на кривичните постапки, може да се компромитираат изворите, адресите, местата за средби и информациите за оперативци, како и користените методи за прибирање информации, како што се дигиталните техники за пресретнување. Ова е особено проблематично во предмети, каде информациите потекнуваат од странска соработничка служба. Покрај загрозување на истрагата, таквото обелоденување може да наштети на билатералните односи и да резултира со намалена соработка и споделување информации.
- **Безбедносна проверка.** Кадарот кој работи во агенциите со контраразузнавачки овластувања најчесто ќе биде предмет на безбедносна проверка на високо ниво и ќе биде запознат со процесите на интрузивни и сеопфатни безбедносни проверки. Општо земено, службените лица кои работат за агенциите со овластувања за прогон не се предмет на такви безбедносни проверки.
- **Комуникациска безбедност.** Поради природата на прогонот, агенциите со овластувања за прогон, генерално, функционираат на многу пониско ниво на комуникациска безбедност споредено со оние со контраразузнавачки овластувања што ги прави подложни на компромис со непријателски држави и чинители. Ова е случај и за службениците на терен и оние за комуникација во главниот штаб.
- **Различни мерки и методи.** Суштината на контраразузнавањето е оперативната активност заснована на регрутирање и справување со човечки ресурси, употреба на интрузивни методи за прибирање информации, како и прибирање разузнавачки податоци од оперативни уреди и инфраструктура за електронско извидување (СИГИНТ). Спротивно на ова, прогонот се заснова, главно, на вршење кривични истраги согласно со кривичните постапки и во рамките на кривичното судење. Секое спроведување на методите на човечко разузнавање (ХУМИНТ) од страна на агенциите со мандат за прогон, мора да се извршува согласно со соодветниот кривичен закон, за да се осигура дека добиените материјали и податоци можат да се искористат како докази на суд. Сличен пакет на мерки, исто така, се применува од страна на агенциите со мандат за прогон, но под различни услови и различни законски режими. Целта на примената на интрузивните методи за прибирање информации, како што е пресретнување комуникации од страна на агенции со овластувања за прогон, е со цел да се добие доказ што

индицира дека можеби било извршено кривично дело и е применливо само ако таквиот доказ наведува дека постои разумно сомневање дека е извршено такво кривично дело. Во случајот со контраразузнавањето, намената на користење слични мерки е да се приберат – и дадат на властите – информации од витално значење за интересите на националната безбедност, со цел да се преземат соодветни одлуки или дејствија за спречување такви закани.

- **Различни одобрувања.** Разликите во мерките и методите што ги користат агенциите со овластувања за контраразузнавање и прогон понекогаш резултираат во користење различни постапки околу одобрувањето. Сепак, во случај на употреба на интрузивни методи за прибирање информации, одобрувањето од судот останува норма во евроатлантската сфера и за агенциите со контраразузнавачки овластувања и за оние со овластувања за прогон. Агенциите со мандат за прогон бараат „двојно“ одобрување: и од обвинител и од суд. Агенциите со контраразузнавачки овластувања најчесто бараат одобрување од суд од повисока инстанца (врховен, апелациски или специјализиран суд); и во многу случаи, без вклучување на обвинителството (постојат одредени исклучоци во некои ЕУ – земји членки, каде јавниот обвинител одобрува налози пред да се испратат до врховниот суд). Во некои земји што се дел од евроатлантската заедница, вклучително и Обединетото Кралство, високи службеници за прогон и контраразузнавање или министри, може да дадат одобрување за употреба на интрузивни мерки за следење. Понатаму, бидејќи контраразузнавачките истраги често вклучуваат агенти и разузнавачки агенции од странски земји, може да постојат различни правни стандарди во однос на потребата за судско одобрување, споредено со случаи каде агенциите ги истражуваат своите граѓани.

3. Пренесување на овластувањата за контраразузнавање на агенции со мандат за прогон

Таму, каде постои поделба на одговорностите помеѓу агенциите со овластувања за контраразузнавање и прогон, треба да постои и точка каде агенциите што вршат контраразузнавање ги пренесуваат истрагите на телата за прогон. Намената на таквиот пренос е за таквите тела да поднесат обвинение и онаму каде е можно, да приберат свои докази, за да се заштитат изворите, вработените и методите што се користеле во првичните контраразузнавачки операции. Тоа зависи многу од правните системи на секоја земја и барањата за откривање. Кога, како и до кој степен контраразузнавачките агенции поддржуваат пренос на овластувањата на полицијата или телото за борба против корупција, зависи од пропишаната улога на агенцијата за разузнавање во прашање. Таквите улоги варираат од една земја до друга. Сепак, општоприфатен стандард е нормите поврзани со разузнавачките агенции да бидат што е можно попрецизни и

поконцизни, за да бидат јасно дефинирани задачите што можат законски да ги преземат. Преку јасно дефинирани улоги и одговорности може значително да се намалат несигурностите и недоразбирањата во однос на пренесувањето на овластувањата од разузнавачките агенции на телата со овластувања за прогон.

Кога? Пренос на овластувањата доаѓа во момент кога е потребно одредено дејство, како што е судско гонење групи или поединци и во случаи каде акцијата бара употреба на законски овластувања од агенција со овластувања за прогон, како што е полицијата. Ова подобро може да се опише не како пренос, туку повеќе како промена на команда. Тоа е многу повеќе слично со командната структура „злато-сребро-бронза“, каде целосната команда може да се промени, но и двете агенции остануваат вклучени во процесот. Во Шпанија, на пример, судијата од Врховниот суд е тој што е надлежен за правосудна контрола на ЦНИ и кој донесува одлуки околу преносот на предмет на агенција со овластување за прогон, по барање на ЦНИ или врз основа на неговата/нејзината сопствена проценка.

Како? Одлуката за пренос на командата, нормално, би била донесена од страна на висок службеник вклучен во контраразузнавачката операција или поради законското барање за пријавување криминална активност. Агенцијата што ја води контраразузнавачката операција ја започнала истрагата и одлучила кога се потребни дејствија на прогон. На пример, контраразузнавачката операција можеби истражувала обид на странски сили да инфилтрираат клучна државна инфраструктура со цел да се добијат државни тајни. Истрагата открива дека државен службеник давал информации на странска сила. Разузнавачката агенција одговорна за контраразузнавачката операција го истражува тој поединец. Кога ќе добијат *prima facie* докази за делото шпионажа, тие тогаш би го предале предметот на агенцијата со овластувања за прогон со цел поединецот да биде дел од понатамошна истрага и, доколку е потребно, обвинет. Разузнавачката агенција ќе продолжи да го истражува случајот, како заради поддршка на нивните партнери во телото за прогон, така и заради откривање дополнителни разузнавачки податоци околу користените методи од страна на странската сила во прашање. Иако разузнавачката агенција нема да запре со истрагата, таа само ќе му ги даде до знаење на телото за прогон релевантните информации за предметниот случај.

Во модел каде разузнавачките агенции имаат функции за прогон во кривични истраги, како и апсење и притворање лица (во овој документ наведено како Хибриден модел), постојат две главни загрижености:

- Прво, имајќи ја предвид самата по себе недефинирана и нејасна природа на „националната безбедност“, минатото искуство покажало дека агенциите со контраразузнавачки овластувања се особено ранливи на злоупотреба на моќта. Така, доколку им се дадат функции на прогон, треба да се спроведе широка и сеопфатна контрола, надзор и заштитни мерки, со цел да се намалат таквите ризици; и

- Второ, постои разумна загриженост дека комбинирањето на овластувањата за прогон со тајни (специјални) овластувања има потенцијал за преголема концентрација на моќ во една агенција, а со тоа и создавање семоќна институција. Ваква државна безбедносна служба може потенцијално да создаде дисбаланс во институционалните односи, дури и во стабилни демократии. Исто така, загрижувачки е и фактот дека агенциите со контраразузнавачки овластувања, генерално, потпаѓаат под директна извршна надлежност (претседател) што би влијаело на перцепцијата на јавноста околу објективноста и независноста на пред-судските истраги.

4. Спроведување на пред-судски истраги

Не е необично разузнавачките агенции да имаат улога во справувањето со кривични дела на високо ниво (сложени дела) или прекршувања на националната безбедност што се тешки за судско гонење. Безбедносната служба на Обединетото Кралство (МИ5) порано активно ги поддржуваше полициските истраги и оние на органите за прогон поврзани со „тешки кривични дела“. Покрај тоа, постојат модели каде агенциите со контраразузнавачки овластувања директно уживаат законски надлежности во водење или спроведување пред-судски кривични истраги. Треба да се спомене дека практиката, генерално, варира согласно со средствата што се достапни на предметната разузнавачка агенција. На пример, во Португалија, националната разузнавачка служба – Служба за безбедносно разузнавање (СИС) – не може да примени интрузивни методи за прибирање податоци, како што е пресретнување на комуникациите. Ова е ексклузивно право на криминалистичката полиција (Policia Judiciaria). Има неколку загрижености во однос на опсегот до кој агенциите со контраразузнавачки овластувања добиваат пред-судски истражни овластувања, вклучително:

- Преклопувања или разидувања со други агенции со овластувања за прогон. Проблемите може лесно да се појават ако двете се вклучени во истиот предмет или во поврзана истрага што може да води кон меѓусебно доведување во заблуда или конфликти околу надлежност;
- Ризиците од употреба на несоодветни методи, како што се тајно прибирање разузнавачки податоци, во рамките на пред-судското прибирање на доказите. На пример, заради кривичната истрага би било, генерално, неприфатливо да се применат интрузивни или други тајни контраразузнавачки мерки. Покрај тоа, агенциите со контраразузнавачки овластувања може, исто така, да бидат под притисок да ги откријат нивните извори во судската постапка и со тоа потенцијално да ја загрозат тековната истрага;
- Потенцијалните последици врз уставните граѓански слободи, права и јавни политики што се јавуваат како резултат од давање функции на прогон на разузнавачка агенција.

Обезбедување на транспарентноста на кривичните судења што произлегуваат од истраги спроведени од страна на агенции со мандат за прогон, исто така, може да ја увери општата јавност дека властите не користат тајни методи и разузнавачки агенции во борбата со политичките противници. Иако агенциите со контраразузнавачки овластувања би

го предале предметот на тело за прогон, заради целите на судското гонење, тие, генерално, и понатаму би биле вклучени во поддршката на пред-судската истрага. Сепак, нивната вклученост би била ограничена; степенот би зависел од законите во земјите, конкретниот предмет и други факти, како што се способноста на кадарот од разузнавачката агенција да обезбеди докази на анонимен начин. Покрај тоа, улогата на секоја агенција со контраразузнавачки овластувања во пред-судска истрага треба да биде јасно поврзана со и ограничена од природата на задачите што треба да ги преземе согласно со нејзиниот мандат. Конкретните задачи на предметната агенција може понатаму да се намалат преку фокусирање на значително ограничен тип на кривични дела, како што се тероризам и шпионажа. Друга опција е строго ограничување на функцијата на разузнавачката агенција во улога на поддршка, каде што спроведуваат пред-судски истраги под раководство на други агенции со мандат за прогон (полиција и/или агенција за борба против корупција). На пример, агенцијата со контраразузнавачки овластувања може да биде ограничена на обезбедување важни информации потребни за други тела за прогон во иницирање на истрагите. Ова би им овозможило на првите подобро да ги заштитат нивните агенти, извори и методи, бидејќи соодветна законска постапка во кривични предмети претставува ризик од откривање на овие клучни средства.

5. Заклучок

Како што е наведено на почетокот од овој документ, постојат три општи модели за дефинирање на надлежноста, улогата и функциите на разузнавачките агенции во однос на овластувањата за прогон. Тие се карактеризираат на следниот начин:

- Модел на демаркација: преку разузнавачка служба што работи во тесна врска со агенциите за прогон во судското гонење;
- Интегриран модел: преку сојузна агенција за прогон со посебен сектор за контраразузнавање;
- Хибриден модел: преку разузнавачка служба што, исто така, има овластувања за апсење и судско гонење.

Треба да се земе предвид безбедносниот контекст при секој обид да се дефинира оптимален модел за контраразузнавање и прогон. Без разлика на моделот што ќе го избере земјата во транзиција, тој ќе носи одредени предности и одредени недостатоци. Затоа, одлуката треба да се заснова и на оценката на тековните контраразузнавачки закани, како и на загриженостите поврзани со надзор и контрола. Како што е наведено, главните предизвици при изработка на модел за контраразузнавање и прогон ќе бидат јасната демаркација на надлежностите, избегнување на преклопувањата и повторувањата, како и воспоставување ефективна рамка за меѓуагенциска соработка. Кај повеќето земји од евроатлантската сфера, работата на агенциите со контраразузнавачки овластувања и оние со овластувања за прогон во секторот на контраразузнавање се извршува како резултат на контраразузнавачките закани и се оформува преку соодветно национално законодавство. Сепак, моделот на демаркација е најшироко користен, врз основа на општото сфаќање дека разузнавачките служби не треба да ги имаат овластувањата за спроведување кривични истраги, апсење или притворање луѓе.

DCAF Geneva Centre
for Security Sector
Governance

DCAF Geneva Headquarters

P.O.Box 1360

CH-1211 Geneva 1

Switzerland

✉ info@dcaf.ch

☎ +41 (0) 22 730 9400

www.dcaf.ch

🐦 [@DCAF_Geneva](https://twitter.com/DCAF_Geneva)